

Kapka

Červen 2007

6/13/2007

MĚSÍČNÍK FARNOSTÍ LAŠKOV, PŘEMYSLOVICE,
ČECHY POD KOSÍŘEM

Dej mi, Pane

Dej mi, Pane,

srdce citlivé,...

*aby mne žádná prázdná myšlenka
od Tebe neodtrhla.*

Dej mi, Pane,

srdce šlechetné,

aby mne neopanovala

žádná náruživost Tebe nehodná.

Dej mi, Pane,

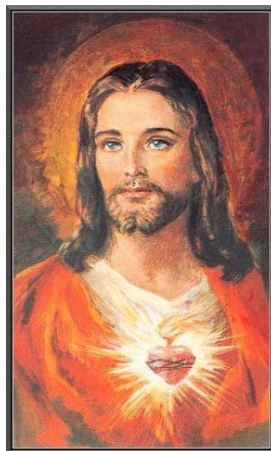
srdce prosté a upřímné,

aby se nenechalo ovládnout žádnou špatnou vášní.

Dovol mi, Pane, nést Tvé tresty v duchu pokání

a moudře využívat Tvá dobrodiní,

*abych mohl jednou prožívat věčnou radost
v nebeské Vlasti.*



Sv. Tomáš Akvinský

Malé křesťanské kalendárium...

Červen:

- 3. června – slavnost Nejsvětější Trojice**
- 5. června – památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka**
- 7. června – slavnost Těla a Krve Páně**
- 11. června – památka sv. Barnabáše, apoštola**
- 13. června – památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele Církve**
- 15. června – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**
- 16. června – památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie**
- 21. června – památka sv. Aloise, řeholníka**
- 24. června – slavnost Narození sv. Jana Křtitele**
- 28. června – památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka**
- 29. června – slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů**
- 30. června – svátek Výročí posvěcení katedrály**

První neděli po Duchu svatém se slaví slavnost Nejsvětější Trojice. Ve čtvrtek po Nejsvětější Trojici je slavnost Těla a Krve Páně (Svátek Božího Těla).

Slavení Těla a Krve Páně s průvody a monstrancemi začalo v německy hovořících zemích. Bylo to roku 1277 v Kolíně nad Rýnem, ještě před tím, než se zcela prosadil dekret, kterým papež Urban IV. učinil tuto slavnost v roce 1264 závaznou pro všechny křesťany.

Středem Slavnosti Těla a Krve Páně musí být mše svatá, průvodem vyznáváme svou víru a úctu k Eucharistii. Když se scházíme ke slavení svátku Těla a Krve Páně ve jménu Ježíše, abychom veřejně vytvářeli společenství při hostině, pak také tuto naději slavnostně dosvědčujeme. Eucharistie není proto jen osobní záležitostí jednotlivce. Je to veřejné znamení, naděje. Je dobré si uvědomit, že při této slavnosti přijímáme Tělo a Krev Pána Ježíše a čeština užívá výraz „svaté přijímání“. Ale snad všechny evropské jazyky mají výraz *communio* (lat.), *komunia* (pol.), *communion* (fr.), atd., to znamená „společenství“. Zatímco čeština zdůrazňuje, že



eucharistie je spíše osobní záležitostí, ostatní jazyky zase upřednostňují její společenský rozměr. Proto nám často uniká, že k hodnému přijímání nestačí jen víra v přítomnost Kristovu, čisté srdce atd., ale nezbytná je i láska k bližnímu a odpuštění.

Jen tak můžeme lidem kolem nás přinášet naději v nové lidstvo, v království pokoje a spravedlnosti a naše společenství může ukazovat na svět bratrství a obdarovávání.

Vrcholem oslavy a prožívání Boží lásky je v pátek po II. neděli po svatém Duchu slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Významnost těchto slavností je podtržena modlitbou „Sláva na výsostech Bohu“ a vyznáním víry. Liturgická barva je bílá.

Co se chystá? ...

- ❖ 4. června - adorační den v Přemyslovicích. Adorace začne v 13.00 hod. a skončí mší svatou, která začne v 18.00 hod. Na adoraci jste samozřejmě zvaní všichni. Ale aby Pán Ježíš nebyl sám – zvláště prosím o adoraci: od 13.00 – 14.00 hod. děti, od 14.00 – 15.00 hod. Přemyslovice - centrum; od 15.00 – 16.00 hod. Přemyslovice – nahoře kolem cesty Prostějov - Konice; od 16.00 – členy živých růžencových růží. Doufám, že skutečně Pán Ježíš nebude zde samotný. Přece máme za co děkovat, odprošovat a prosit.
- ❖ 6. června začne mší svatou v 18.15 hod. oslava Božího Těla ve farnosti Přemyslovice. Po mši svaté bude průvod dědinou.
- ❖ 7. června v 18.30 hod. mší svatou začne v Laškově oslava Božího Těla. Po ní bude průvod kolem kostela.
- ❖ V nejbližších dnech, tj. 8.-9. června, se uskuteční pouť do Osvětimě a Čenstochové.
- ❖ 17. června se bude konat na Krakovci pouť ke cti sv. Antonína z Padovy. V 10.30 hod. začne průvod z Krakovce ke kapli sv. Antonína. Když průvod dojde ke kapliče, začne poutní mše svatá. Odpoledne ve 14.30 hod. bude tam pobožnost se svátostným požehnáním.
- ❖ 24. června – pouť ke cti sv. Jana Křtitele v Čechách pod Kosířem. Poutní mše svatá, během které bude rovněž I. svaté přijímání 3 dětí této farnosti, začne v 10.30 hod.
- ❖ 1. července – I. svaté přijímání ve farnosti Laškov

Víš, že...?



Osvětim (německy Auschwitz), která byla největším nacistickým koncentračním a vyhlazovacím táborem, byla založena na Himmlerův rozkaz z 27. dubna 1940 v blízkosti polského městečka Oświęcim.

První vězňové - především Poláci vězněni z politických důvodů - sem byli zavlčeni v červnu 1940 a byli využíváni k otročké práci. V březnu 1941 zde již bylo registrováno více než 10 tisíc vězňů. Osvětimský tábor byl známý pro svou tvrdost. Neblaze proslulý byl především blok 11 (tzv. bunkr), kde byli vězňové trestáni tím nekrutějším způsobem. Před ním stála tzv. černá zeď, u níž se konaly časté popravy. Nápis "Arbeit macht frei!" /práce osvobozuje/, který byl umístěn nad hlavní bránou osvětimského kmenového tábora, tak byl pouhým cynickým výsměchem.

Symbolem bezohledného využívání vězňů se staly lékařské pokusy prováděné na vězních nacistickými lékaři, např. neblaze proslulým Josefem Mengele. Tito "lékaři" experimentovali mj. se sterilizací židovských žen a prováděli pokusy na dětech, především na dvojčatech.

V březnu 1941 poručil Himmler vedle původního kmenového tábora postavit druhý rozsáhlejší komplex, který byl nazván Osvětim II - Birkenau. Tábor v Birkenau byl rozdělen do řady podsekcí ohraničených ostnatým drátem nabitým elektřinou. Při nejvyšším stavu bylo v Birkenau více než 100 tisíc vězňů. V březnu 1942 byl v blízkých Monovicích zřízen tábor Osvětim III, nazývaný též Buna Monovice, kde si německá firma I. G. Farben zřídila továrnu na výrobu syntetického kaučuku. Jako pracovní sílu využívala otročké práce vězňů. K Osvětimi dále náleželo 45 dalších pobočných táborů, kde byli vězňové nuceni k otročké práci.

Osvětim se stala jedním z táborů, kde probíhalo masové vyvražďování Židů. V létě 1941 předal Himmler veliteli osvětimského tábora Rudolfu Hößovi příkaz vybudovat v Osvětimi centrum

masového vraždění Židů. První plynová komora byla zřízena v Osvětimi I. V ní byly v září 1941 poprvé vyzkoušeny a ověřeny vražedné účinky cyklonu B - látky, která se běžně používala pro deratizaci. Později byly v Birkenau postaveny čtyři velké plynové komory, v nichž mohlo být denně zavražděno na šest tisíc lidí. Plynové komory byly maskovány jako sprchy, které měly oběti přesvědčit, že jde o desinfekční opatření, kterým musejí projít dříve, než budou posláni na práci v táboře.

Od konce března 1942 začaly do Osvětimi proudit židovské transporty z nacisty ovládaných zemí. Nejdříve sem byli deportováni Židé ze Slovenska, z Francie, od července 1942 z Nizozemí, od srpna z Belgie a Jugoslávie. Od října 1942 do října 1944 bylo z Terezína do Osvětimi deportováno více než 46 tisíc vězňů. Část z nich byla na přechodnou dobu umístěna v tzv. terezínském rodinném táboře. Po celý rok 1943 do Osvětimi přijížděly transporty z Německa a dalších zemí v nacistické sféře moci. Obětí poslední velké vlny deportací do Osvětimi se stali maďarští Židé, kteří sem byli deportováni od května do července 1944.

Na základě Himmlerova příkazu z 29. ledna 1943 bylo do Osvětimi deportováno také zhruba 20 tisíc Romů, kteří většinou zahynuli v plynových komorách.

Po příjezdu transportu na rampu v Birkenau se konala tzv. selekce, při které důstojníci SS rozhodovali o tom, kdo bude vzat na práci a kdo bude poslán přímo do plynových komor. Často jen náhoda, nebo nálada esesmana rozhodovala o smrti nebo o naději na přežití. Vězňové vybraní na otrockou práci byli posláni do některého z mnoha dalších pobočných táborů Osvětimi nebo jinam v systému nacistických koncentračních táborů, jejichž cílem bylo tzv. Vernichtung durch Arbeit - vyhlazení prací.

Vězňové táborové tyranii vzdorovali různými formami odboje. Odbojové organizace pomáhaly vězňům shánět léky a potraviny, dokumentovaly nacistické zločiny, pomáhaly při útěku a sabotážích, snažili se prosadit politické vězně do zodpovědných pozic a připravovaly se na povstání. Z Osvětimi uprchlo celkem 667 vězňů, z nichž však 270 bylo dopadeno již v okolí tábora a okamžitě popraveno. Nejznámějším případem byl [útěk dvou slovenských Židů Alfreda Wetzlera a Waltera Rosenberga \(Rudolf Vrba\)](#), kterým se podařilo

přejít na Slovensko a informovat tamější židovské vedení a jeho prostřednictvím celý svět o hrůzných skutečnostech Osvětimi, o níž sepsali obsáhlou zprávu. 7. října 1944 došlo v Birkenau k povstání Sonderkommanda pracujících v plynových komorách. Vězňům se podařilo zničit jednu z plynových komor a narušit tak vyhlazovací proces. Všichni povstalci zahynuli. Popravena byla také skupina mladých vězeňkyň, které povstalcům propašovaly z továrny v Monovicích střelný prach.

Brzy poté byly plynové komory a krematoria na Himmlerův rozkaz zničeny. Před postupující Rudou armádou bylo třeba skrýt stopy vražedné mašinérie. Když se v lednu 1945 začala k táboru sovětská vojska blížit, začalo chvatné vyklízení tábora. 58 000 vězňů bylo vyhnáno na pochody smrti - větší část z nich byla v jejich průběhu zavražděna. [27. ledna 1945 vstoupila do tábora Rudá armáda](#). Nalezla zde 7650 vyčerpaných a vyhladovělých vězňů a řadu dokladů o zločinech, které nacisté nestačili včas zničit. Tak bylo v táborových skladech nalezeno téměř 8 tun lidských vlasů a přes milion pánských obleků a dámských šatů.

Podle různých odhadů bylo v Osvětimi zmařeno 1.2 až 1.6 milionu lidských životů. Osvětim se stala symbolem nacistického "konečného řešení židovské otázky", symbolem nelidskosti a genocidy. Po válce se v Polsku a ve Spolkové republice Německo konala řada procesů proti pachatelům zločinů z Osvětimi. V roce 1947 byl v Polsku odsouzen k smrti a popraven velitel Osvětimi Rudolf Höß. V témže roce se v Krakově konal proces proti 40 dalším pachatelům. Ve Frankfurtu nad Mohanem bylo v letech 1963 - 1966 odsouzeno dalších 22 Němců za zločiny spáchané v Osvětimi.

připravila anim. Petra Dvorská

Doporučené modlitby...

Srdce Ježíše – znamení lásky Boha k lidem

Červen je měsíc Ježíšova Srdce. V tom měsíci k Jeho počtě Církve slouží denně pobožnost. Zároveň v červnu, v první pátek po oktávu Božího

Těla, slavíme slavnost Nejsvětějšího Ježíšova Srdce. Jiné zbožné praxe, které nás přibližují k Božskému Srdci, to je účast v Eucharistii a první pátky měsíce, Svatá Hodina nebo adorace Nejsvětější svátosti.

Pamatujeme vůbec na ty způsoby vzdávání pocty Božímu Srdci?

**K Srdci Tvému se utíkáme, Ježíši, Božský Spasiteli!
Našimi hříchy rač se neodrazovat, ó Pane Svátý!
Ale ode všech zlých skutků rač nás vždycky vysvobozovat,
Bože milostivý a nejmilosrdnější.**

**Ó dobrý Ježíši, Spasiteli drahý, Božský Prostředníku,
jediná naše záchrano!
V Tvém srdci rač nás omýt,
k Srdci Tvému rač nás přitulit,
ve Tvém Srdci rač nás zachovat. Amen.**



Výjimečná úloha v šíření kultu Ježíšova Srdce byla svěřená postavě, která se nevyznařovala vzděláním, majetkem ani dobrým postavením. Bylá jí francouzská řeholnice, salesiánka z Paray-le-Monial, která dnes patří mezi svaté, Markéta Marie Alacoque. Skrze svatou Markétu Pán Ježíš připomenul lidem evangelijní pravdu, že „Bůh je láska“ /J4,16/. To ona obdržela misi rozšíření pobožností k Nejsvětějšímu Ježíšovu Srdci v celé Církvi. To právě jí mnohokrát se zjevoval samotný Spasitel, aby předal lidem, jak by měli vzdávat svou úctu Jeho Nejsvětějšímu Srdci.

Pobožnost k Srdci Pána Ježíše z tiché řeholní kaple v Paray-le-Monial pomalu se šířila po celém světě a stala se jednou z nejdůležitějších forem zbožnosti. Vypravují o ní jasně papežské dokumenty, vydané v posledních letech.

Velkým uctívatelem Božského Srdce byl papež Jan Pavel II. Svátý Otec mnohokrát říkal o nekonečné lásce Krista k lidem: „*To Srdce tluče nevyčerpatelnou láskou, která je od věků v Bohu. Tou láskou je k nám neustále otevřené, jako bylo otevřené kopím vojáka na kříži.*“ Svátý Otec připomenul, že úkolem křesťan je stavění civilizace lásky. Nikdo z nás nemůže zůstat lhostejný vůči této výzvě.

„Ó! Kdybych mohla říci všechno, co vím na téma té drahé pobožnosti a odhalit před celým světem poklady milostí, které Ježíš Kristus má ve svém Srdci, hodným pocty a s jakou hojností touží je udělovat těm všem, kteří je budou praktikovat!“

Sv. Markéta Marie Alacoque

Velká zjevení Ježíšova Srdce

Výjimečnou úlohu v životě Markéty Marii sehrála 4 zjevení, která nazýváme velikými. Ježíš se zjevoval už dříve, ale v letech 1673-1675 zjevil se jí čtyřikrát s úmyslem přiblížení podstaty kultu svého Srdce. Spasitel si přál, aby bylo uctíváno, jako znamení nekonečné lásky Boha k lidem. Apoštolce svěřil zvláštní misi. Měla vyprávět lidem o velké pokladnici lásky, jakým je Ježíšovo Srdce. Její úkol byl v tom, aby pomohla si lidem uvědomit nutnost dostiučinění a nahrazování Ježíšovi za naše hříchy.

První zjevení – odhalení tajemství

První z velkých zjevení mělo místo 27.prosince roku 1673. Ježíš se zjevil nečekaně sestře Markétě Marii během adorace Nejsvětější svátosti. Odhalil před skromnou řeholnicí tajemství svého Božského Srdce. Tak zjevil svou velkou lásku k člověkov: *„Mé Božské Srdce hoří tak velkou láskou k lidem a zvláště k tobě, že nemůže už zastavit v sobě plamenů této horké lásky. Musí je rozlít tvým prostřednictvím a zjevit lidem, aby byli obohaceni drahocennými poklady, které ti odhaluji a které obsahují milosti posvěcující a spasitelné, nutné aby byli dobyti z propastí ztráty.“* Po těch slovech Ježíš zjevil řeholnici své bijící Srdce a následně požádal ji o její srdce. Odevzdala Mu je s radostí a On je ponořil do svého Srdce, po čemž je vrátil Markétě Marii „jako plamen hořící v podobě srdce.“ Řekl jí, že je to drahocenný závdavek Jeho lásky, která ji bude stravovat do poslední chvíle. Od této doby řeholnice měla cítit ve svém srdci neustálou bolest, která narůstala v každých první pátek měsíce.

Sestra Markéta Marie říkala: *„Odpovídejte Mu tedy láskou na lásku a nikdy nezapomínejte na Toho, jehož láska k vám uvedla až k smrti.“*

Druhé zjevení – Pán čeká na lásku lidí

Zanedlouho měla sestra Markéta Marie druhé zjevení. Jistého dne přišla do klášterní kaple, kde už na ni čekal Spasitel. Po druhé tehdy uviděla Ježíšovo Srdce. Ono se zdálo spočívat na trůnu z ohně a paprsků. Sv. Markéta

mohla dokonce uvidět ránu, způsobenou kopím. Srdce bylo obklopeno trnovou korunou a nahoře je věnčil kříž. Ježíš požádal, aby Markéta přivedla sestry a bratry k Jeho Srdci. Prikázal také sdělit lidem, že je miluje a že čeká na jejich lásku. Ježíš před ní otevřel Srdce, aby z Něj lidé čerpali bohatství lásky a milosrdenství a také posvěcující milosti, které potřebují na cestě ke Spasiteli. „*Ta pobožnost je posledním úsilím mé lásky a bude pro lidi jedinou záchranou v té poslední době*“ – oznámil Ježíš sestře Markétě Marii.



Třetí zjevení – trýzeň kvůli nevděčnosti

2. července 1674. sestra Markéta Marie ponořená do modlitby před svatostánkem, nepomyslela, co se může stát. Najednou zjevil se před ní Pán Ježíš. Z jeho ran zářila neobyčejně bílá světlost. Světlo rány Srdce se rozrostlo a Pán začal vyprávět o nevděčnosti, jakou Mu lidé oplácejí Jeho lásku. Působí Mu to větší trýzeň než veškerá utrpení, kterých se Mu dostalo během Jeho pozemského života. „*Přinejmenším Ty se mi postarej dostiučinit, nalik to bude v Tvé moci, za jejich nevděčnost*“ – řekl Ježíš Markétě Marii. Žádal ji, aby přijímala sv. přijímání tak často, jak jen může, a zvláště každý první pátek měsíce. Kristus jí také doporučil modlitbu každé noci z čtvrtka na pátek mezi hod. 23.00 a 24.00. Sestra Markéta Marie tím způsobem měla podíl na smrtelném smutku Krista, který se stál Jeho podílem v getsemanské záhradě.

Čtvrté zjevení – ke svátku Ježíšova Srdce

K nejdůležitějšímu zjevení došlo 19. června roku 1675, v oktávu Božího Těla. Sv.Markéta Marie klečela před Nejsvětější Svátostí, když uviděla Pána Ježíše. On odhalil své Srdce a řekl: „*Hle, Srdce, které tak velice si zamilovalo lidi, že nic nešetřilo, až k vyčerpání a vyhlazení se, aby jim dalo důkazy své lásky. A na oplátku od většiny lidí se Mu dostává jen nevděčnosti skrze neúctu a svatokrádeže, skrze chladnost a pohrdání, s jakou se chovají ke Mně v této Svátosti lásky.*“ Během toho zjevení Ježíš žádal, aby v první pátek po oktávu Božího Těla konala se zvláštní slavnost ke cti Jeho Srdce a aby v tom dnu se přistupovalo ke svatému přijímání a také slavnostně odměňovalo urážky, jakých se dostává Jeho Srdci od lidí.

První pátky měsíce

Eucharistie – Svátost Lásky – zaujímá podstatné místo při kultu Ježíšova Srdce. „*Máš každý první pátek měsíce Mne přijímat ve svatém přijímání*“ – řekl s. Markétě Marii Ježíš během třetího zjevení.

Je třeba zde vzpomenout také na jiná slova Krista, která vyřkl během stejného zjevení. Byla hořká. Ježíš, který velice miloval lidí, doznává od nich tolik nevděčnosti a lhostejnosti: „*Působí mi to více příkrou trýzeň než všechno, co jsem vytrpěl během mého umučení.*“ Když se obrací na Markétu, říká – „*Přinejmenším Ty se mi postarej dostiučinit, nalik to bude v Tvé moci, za jejich nevděčnost*“. Právě takovým dostiučinením je přijímání svatého přijímání, které nejčastěji spojuje člověka s obětí Spasitele. Podle prání Pána Ježíše je třeba je přijímat často a zvlášť v první pátky měsíce.



12 slibů Pána Ježíše

Během setkání Pán Ježíš předal sestře Markétě Marii sliby nasměřované ke ctitelům Jeho Srdce. Byly popsány v dopisech. Už po její smrti rozptýlené informace byly sebrány a sestaveny ve známých 12 slibů:

1. Dám jim veškeré milosti potřebné jejich stavu.
2. Shoda a pokoj budou vládnout v jejich rodinách.
3. Budu je utěšovat ve všech jejich trápeních.
4. Budu jejich bezpečným útočištěm za života a zvlášť při smrti.
5. Vylíji bohaté požehnání na všechna jejich předsevzetí.
6. Hříšníci najdou v mém Srdci pramen nekonečného milosrdenství.
7. Vlažné duše se stanou horlivé.
8. Horlivé duše dosáhnou rychlé vysoké dokonalosti.
9. Budu žehnat domům, ve kterých bude umístěný a uctíváný obraz mého Srdce.
10. Kněžím dám moc lámaní nejzatvrzelejších srdcí.
11. Jména těch, co budou šířit tuto pobožnost, budou zapsaná v mém Srdci a zůstanou v Něm navždycky.
12. Slibuji v přebytku milosrdenství mého Srdce, že má všemohoucí láska udělí tím všem, kteří budou přijímat svaté přijímání v první pátky měsíce devět měsíců po sobě, milost posledního pokání, že nezemřou ve stavu mé nemilosti ani beze svátostí a že mé Srdce se stane pro ně bezpečným útočištěm v hodině smrti.

Pozice Církve

Apoštolský Stolec teprve po přísných a důkladných vyšetřeních dovolil slavení svátku a také uctívání obrazů Ježíšova Srdce v dnes všedně přijatých formách. Podruhé Církev nepřímou potvrdila zjevení, která obdržela sv. Markéta Marie Alacoque, když po přísném procesu vyzvedla ji ke slávě oltářů. Její beatifikace se uskutečnila v roce 1864 a kanonizace v roce 1920. Prvním z papežů, který potvrdil pobožnost k Srdci Pána Ježíše a také svátek některých diecézí a řádů, byl Klement XIII. Udělal to v roce 1765 – tedy skoro 100 let po zjeveních. Rozhodujícím však v této věci bylo memorandum polských biskupů poslané papežovi v roce 1765. Memorandum udává nejprve historický vývoj kultu, následně dokazuje hluboce jeho správnost a dobra, která vyplývají z té pobožnosti. Papež Pius IX. v roce 1856 rozšířil svátek Srdce Pána Ježíše na celou Církev. Lev XIII. 31. prosince 1899 odevzdal péči Ježíšova Srdce celou Církev a lidský rod.

Církev vidí v pobožnosti k Ježíšovu Srdci znamení lásky Boha k lidem. Chce zároveň probudit v lidských srdcích vzájemnou lásku k Bohu skrze tuto pobožnost. Kromě toho samotný Kristus dal té pobožnosti nadmíru týkající se morálního očistění směr; ona nás má učinit citlivými na hříchy, má nás mobilizovat ve jménu lásky ke Kristu k válce s hříchem a také dostiučinění za ty, kteří nejvíce zraňují Božské Srdce. Bůh je láska. Z lásky Božského Srdce existuje celý svět a lidský rod. Když se člověk zpronevěřil Pánu Bohu, svému Stvořiteli, Bůh ho dále nepřestal milovat. Důkazem této nepochopitelné lásky je, že dal svého jediného Syna. Zosobněním této největší lásky Boha je Ježíšovo Srdce. Právě ta láska k lidskému rodu nařídila Ježíšovi sestoupit na zem a přijmout pro spásu lidí kruté umučení a smrt. Z lásky tohoto Srdce vznikla Církev, svátosti a mezi nimi Svátost Lásky – Eucharistie.

Pobožnost k Srdci Ježíše klade rovněž závazky. Člověk by neměl zneužívat dobroty Božího Srdce. Měl by k tomuto Srdci mít neomezenou důvěru. Proto nejen, že může, ale měl by se utíkat k tomuto Srdci ve všech svých potřebách. Neměl by zraňovat tohoto Srdce novými hříchy. Avšak když nás lidská slabost požene nově do bahna hříchu a otroctví satana, máme právo vždycky důvěřovat Božímu milosrdenství, které je připraveno přijít k nám s pomocí a vysvobodit nás.

Pobožnost k Ježíšovu Srdci nutí rovněž k aktům pokání za hříchy jiných. Kdo miluje Boží Srdce, ten se bude snažit tomu Srdci nahrazovat za hříchy bratrů. Tedy tato pobožnost vyvíjí také společenské vědomí. Pobožnost k Ježíšovu Srdci pobízí k napodobování ctností tohoto Srdce – a především lásky ve všech jejích projevech.

Pán Ježíš slíbil také sv. Markétě, že každý, kdo skrze 9 prvních pátků přistoupí ke svatému přijímání a obětuje je jako dostiučinění za hříchy vlastní a

lidského rodu, tomu Boží Srdce zajistí milosrdenství v okamžiku smrti, že nezemře bez Jeho milosti. Církev vpravdě nevyjádřila úředně souhlasu k tomuto slibu, dovoluje však důvěřovat, že bude on naplněn. Tato praxe přispěla k zpopularizování zvyku častého svatého přijímání.

připravil a přeložil P. Janusz Łomzik

Z našeho putování ...



... májová na Kosíři

Dne 20 května se uskutečnila pout' v Čechách Pod Kosířem k mariánské kapliče na Kosíři. Společné putování začalo v 15:15.

Během půlhodiny jsme byli na kopci. Dali jsme si chvíli pauzu, odpočinuli si a v 16:00 hod. udělali májovou pobožnost. Sešlo se tam mnoho farností, nejen naše. Cesta nebyla ani moc dlouhá a počasí přálo. Cesty ke kapliče se účastnili jak mladší lidé, tak i starší. A všichni úspěšně došli tam i zpátky a věřím, že určitě jim májová pobožnost dala hodně, a nepochybně ještě vydá mnoho dobrých plodů.



Osobně musím říci, že cesta tam i zpátky byla velice příjemná. Šla jsem s nadšením, protože jsem tam ještě nikdy nebyla. Ptala jsem se - jak to tam v lese bude vypadat? - a musím uznat, že tam bylo velice pěkně.

Překvapení nás čekalo také přímo na samotném místě, kdy jsme všichni obdrželi malé občerstvení – oplatky a vodu. Organizátorům patří tedy tady velký dík. Takové gesto lidské náklonnosti bohužel dnes není příliš časté. Pocit štěstí mě neopustil také na zpáteční cestě, protože jsem věděla, že to vydá dobré plody a že na



to budu nepochybně ještě dlouho vzpomínat, jako na každý jiný krásný

zážitek spojený s Pannou Marií. Zároveň jsem cítila, že bych měla za vše neustále děkovat jak lidem na zemi, tak i Panně Marii a Pánu Ježíši za to, co se mi dostává, protože nepochybně je toho hodně a ještě toho hodně bude a já vím, že je potřeba jak děkovat tak i prosit. Právě tam jsem si to ještě více uvědomila. *Děkuji tedy Pánu Bobu a všem, kteří přispěli ke mé radosti.*

anim. Jana Ošťádalová

Úvaha k zamyšlení...

Měsíc květen, měsíc májových pobožností je pryč, ale nic nestojí v cestě, abychom se ještě u něj zastavili a zamysleli se – kým opravdu je pro mne Panna Marie?



V Evangeliu sv. Lukáše čteme:

„Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, ke panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Buď zdráva, milosti zahrnutá, Pán s tebou.“ Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem

Nejvyšším a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ Lk 1, 26-33

Bylo to v samoobsluze. Stála tam, jako obvykle, před pokladnou řada lidí. Takový ten němý, mlčící, pasivní zástup. Najednou kdosi v tom zástupu vytáhl z kapsy - asi prudce - kapesník. S ním vylítl i růženec a s chřestěním jel po kamenné dlažbě, až přistál u stěny. V tu chvíli všichni ožili a sledovali mladého majitele, jak se rozběhl za růžencem. Byl celý rozpačitý ten majitel růžence, zřejmě nebyl zvyklý předvádět se na veřejnosti.

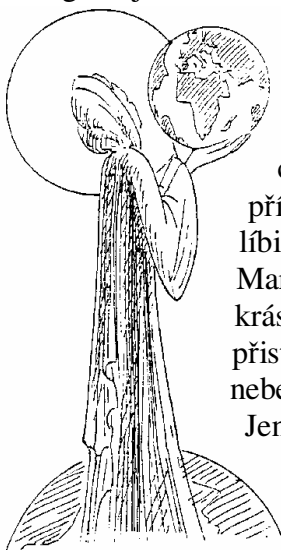
Růženec - po babičce klokočí - patří taková věc do ruky mladého člověka, mladého křesťana? Není to spíš už jen muzejní exponát v babiččině truhle?

Odpověď souvisí s mariánskou úctou vůbec. Podobně se dnes lidé ptají, zda židovská dívka Miriam, zda židovská matka Maria má ještě něco společného s lidmi dvacátého prvního století?

Pozorujme ji, co to vlastně o ní Písma vypovídají. Je toho málo, ale i to málo svědčí o pozoruhodném faktu, že ona jaksi už předem předjímalá to, co její Syn později formuloval jako své požadavky, jako úkol pro nás všechny. Dřív, než to Ježíš vyslovil, Maria už to konala.

„Dal jsem vám příklad, abyste si i vy sloužili navzájem“ (Jan 13,15), říká Ježíš při loučení - ale Maria už před jeho narozením spěchá do Judských hor sloužit těhotné příbuzné Alžbětě.

„Jestliže mi kdo slouží, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo slyší mé slovo, má věčný život“ (Jan 5,24), řekl Ježíš, ale Maria to chápala dřív, než začal veřejně učit. Na svatbě v Káni galilejské radí všem dobře: „Co vám poručí, to udělejte!“



A v evangeliu o zvěstování: před námi stojí dívka Maria a slyší Boží hlas, neslýchaný požadavek. Ona, dosud nežijící s mužem, má mít syna. Boží úkol přijímá, i když ví, že změní celý její život. My si tuto událost představujeme příliš jednoduše, vyumělkovaně, příliš nyně, podle líbivých obrázků „Zvěstování“, na nichž Panna Maria klečí na klekátku s lilií v ruce a andělsky krásný mládenec – posel s labutími křídly - právě přistává v levém horním rohu obrazu obklopen nebeskou září.

Jenže ve skutečnosti to byla událost navenek velmi prostá. Její obdobu jsme každý z nás pro sebe ve svém životě zažili také nejednou. Kolikrát v životě i tys už slyšel Boží hlas. Boží výzvu. A najednou jsi jasně věděl: teď bych měl toto ve svém životě změnit k lepšímu, teď bych měl takhle změnit svůj život.

Jenže my na to reagujeme jinak než Maria. Mávneme rukou a řekneme: „To se nedá uskutečnit.“ - Nebo sice souhlasíme, ale řekneme: „To se udělá, ale zítra, jindy, za čas.“ A jdeme dál.

Jinak dívka Maria: bez slečinkovského upejpání, bez ženské nerozhodnosti, bez ženské kupy řečí, odpovídá prostě a stručně: Fiat. Dobrá, беру to.

Také se asi při tom bála - evangelium to vzpomíná, že se polekala. Není divu, vždyť to bylo mladé děvčátko. Ale neutekla, necouvla. Uvěřila Bohu. V plačícím nemluvněti viděla Božího Syna. Jeho tenkrát jí nepochopitelná slova a události uchovávala v paměti.

Nemusíme se stydět za to, že máme v úctě tuto statečnou dívku Miriam. Nemusíme se stydět za to, že si vážíme matky Mesiáše, Marie. Ve všech dobách budou takoví, kteří budou jako my chápat její osobní velikost, kteří ji budou ctít jako vzor pevné víry v Boha. Pojďme s ní vstříc jejímu Synu a naslouchejme jeho slovům tak pozorně, jako nás Maria nabádá: „Cokoli vám řekne, učinite.“

podle Májových promluv L. Simajchla

Dopis od Ježíše

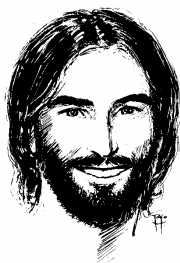
Jak se cítíš? Musel jsem Ti napsat krátký dopis, abych Ti řekl, jak se o Tebe starám. Viděl jsem Tě včera, jak jsi hovořil se svými přáteli. Čekal jsem na Tebe celý den a měl jsem naději, že si budeš chtít se mnou pohovořit. Dal jsem Ti západ slunce, abys ukončil Tvůj den, a studený závan větru, aby sis odpočinul, a čekal jsem. Nepřišel jsi. To mne zranilo, ale neustále Tě miluji, neboť jsem Tvůj Příklad.

Viděl jsem Tě spícího minulé noci a poněvadž jsem se chtěl dotknout Tvého obočí, rozlil jsem světlo měsíce na Tvůj obličej. Zase jsem čekal, chtěl jsem přijít, abychom mohli pohovořit. Mám pro Tebe tolik dárků.

Vzbudil ses a utekl jsi do školy. Mé slzy zůstaly v dešti. Kdybys mne jen poslouchal – **Miluji Tě!**

Zkouším Ti to říci skrze blankytné nebe, tichou, zelenou trávu, našeptávám to v listech na stromech a v barvách květin. Vyřikávám Ti to v horských pramenech. Oblékl jsem Tě do teplých paprsků slunce a nasytil jsem vzduch vůní přirozenosti. Má láska k Tobě je hlubší než oceán a větší než největší potřeba ve Tvém srdci.

Prosím, pohovoř se mnou. Prosím Tě, nezapomínej na mne. Chtěl bych se s Tebou rozdělit o tolik věcí. Nebudu Ti více překážet. Rozhodnutí je na Tobě. Vyvolil jsem Tě a neustále čekám, poněvadž ...



Miluji Tě!!!

Vzdejme Bohu díky ...

Dne 27. května, o slavnosti seslání Ducha Svatého se konalo v Laškově setkání všech ministrantů a mariánek našich farností. Je třeba říci, že potěšilo jejich množství. Setkání začalo ve 14.30 hod. pobožností v kostele. Během ní, před Pánem Ježíšem vystaveným v Nejsvětější svátosti jsme děkovali Bohu za dary Ducha Svatého a milosti, kterých se nám denně dostává přímo od Pána Boha nebo zásluhou jiných lidí.

Nebylo to však jediné téma pobožnosti. Poněvadž školní rok začíná už také mířit ke konci a je třeba začít sbírat jeho plody, mohli jsme se také účastnit krátkého, ale krásného obřadu požehnání nových animátorů, což bylo pro nás dalším důvodem k díkyvdání. Děkovali jsme tedy také Pánu Bohu za nové animátory a prosili za ně, aby svou službu konali poctivě.



Požehnání byli:

Animátor Jakub Marek

/farnost Laškov/

Animátorka Petra Dvorská

/farnost Laškov/

Animátor hudební Kamil Štolpa

/farnost Přemyslovice

pro farnost Laškov/

Animátorka skupiny Jana Ošťádalová /farnost Laškov/

Přejeme jim, aby dary Ducha Svatého, kterých se jim dostalo při tomto požehnání, byly jimi dobře využity, vydaly stonásobné plody a aby jejich služba našim farnostem trvala až do odvolání Pánem. Přejeme jim také, aby za svou službu se vždýcky setkávali s vděčností a touhou pomoci a nikdy s lidskou závistí, která čím dál více začíná vládnout světem.

P. Janusz Łomzik

Vydává Římskokatolický farní úřad v Laškově pod záštitou otce Janusza Łomzika
Podněty, příspěvky a informace k otištění lze odevzdat na faře nebo animátorům farnosti.
Náklady na 1 ks výtisku: 8,- Kč. Proto prosíme o dobrovolný příspěvek. Předem děkujeme za pochopení.
www.farnost-laskov.wz.cz email: jasiেকz@volny.cz tel. 739523415